

manglende Angivelse af Trykkested m. v., og at Forhandleren eller Uddeleren straffes, saafremt Bogtrykkeren ikke kan udfindes; Reglen gælder ikke udenlandske Skrifter. Det skønnes ikke i nogen Henseende betænkeligt at paalægge den, der indfører, forhandler eller uddeler de i Stk. 1 og 2 nævnte Skrifter, Pligt til at paase, at de er forsynet med Angivelse af Trykkested m. v., og uden denne i Stk. 3 foreslaaede Regel vil Bogtrykkerne næppe i alle Tilfælde opfylde deres Navngivelsespligt. For urigtig Angivelse af Trykkested straffes Uddeleren kun, naar han er vidende om, at Angivelsen er urigtig. Straffen for Overtrædelse af Bestemmelserne i Stk. 3 er i Almindelighed Bøde, jfr. § 19, Stk. 1, men Straffen kan ifølge § 19, Stk. 3, stige til Hæfte, naar det drejer sig om utugtige eller oprørske Skrifter, eller Skrifter, hvis Indhold frembyder Fare for den offentlige Orden; erfaringsmæssigt vil saadanne Skrifter meget ofte udkomme uden Angivelse af Trykkested m. v.

Til § 2.

De i Stk. 1 og 2 foreslaaede Regler er nye, men tilsvarende Bestemmelser findes i de fleste udenlandske Love, jfr. saaledes norsk Straffelov § 429. Bestemmelserne er nødvendige, hvis man vil undgaa Straa- mandsredaktører under den her foreslaaede Ansvarsordning. I Stk. 1 bruges Udtrykket „periodiske Skrifter, der udkommer her i Riget“, medens §§ 5 og 6 lægger Vægt paa Trykkestedet. Spørgsmaalet har ikke større praktisk Interesse, men det vil dog kunne tænkes, at et her i Riget udkommende Skrift blev trykt, f. Eks. i Malmø, og det vil i saa Fald være af Interesse at kunne forlange den virkelige Redaktør angivet paa Skriftet, hvad enten han bor her i Landet eller i Udlandet.

Man har overvejet at give Adgang til Fordeling af Ansvar for Indholdet af et periodisk Skrift, saafremt den redaktionelle Ledelse er fordelt mellem flere. For en saadan Ordning taler navnlig, at den periodiske Presse i større og større Omfang synes at gaa over til et System med Specialafdelinger, hvis Redaktører ret selvstændigt træffer Bestemmelse om, hvad der optages i de af dem redigerede Afdelinger. Fra Pressens Side er det imidlertid blevet fremhævet, at den Omstændighed, at en Medarbejder ved Skriftet af Hensyn til Publikum er angivet som Redaktør af en bestemt Afdeling af dette, ikke bør medføre, at han faar Ansvar som Redaktør, medmindre han udtrykkeligt angives som „ansvarshavende“. Da der

endvidere fra Pressens Side lægges den største Vægt paa, at der i saa ringe Omfang som muligt foretages Indblanding i Redaktionernes indre Forhold, og da et System med Anerkendelse af Specialredaktører ikke kan undgaa at medføre, at der til Tider maa foretages Undersøgelse af, hvorvidt det har været Specialredaktøren og ikke Chefredaktøren, der har haft den virkelige Afgørelse, har man foretrukket ikke at fremsætte Forslag om nogen saadan Ordning, saaledes at det efter Forslaget kun er Chefredaktøren, der paalægges Ansvar, jfr. herved § 16, Stk. 1. Med Hensyn til egentlige faglige Skrifter gør der sig dog særlige Forhold gældende; her kan ofte forekomme Tilfælde, hvor en enkelt Person ikke kan have den tilstrækkelige faglige Kendskab til alle Bladets Afdelinger, hvorfor det kan være naturligt for disse Skrifters Vedkommende at give Adgang til Fordeling af Ansvar, og § 16, Stk. 1, indeholder da ogsaa en for dette Omraade gældende Undtagelsesregel.

Til § 3.

Ifølge Presseloven af 1851 § 4 skal Bogtrykkeren til Politikammeret afgive et Eksemplar af alle Skrifter paa ikke over 6 Ark inden en Time efter Udleveringens Begyndelse. I København anser Politiet dog den Bogtrykkeren paahvilende Pligt for fyldtgjort ved daglig Aflevering af dagligt udkommende Skrifter og ugentlig Aflevering af andre Skrifter. Da det ikke er muligt for Politiet at føre en effektiv Kontrol med andet end periodiske Skrifter, synes det tilstrækkeligt at paabyde Afleveringspligt alene med Hensyn til periodiske Skrifter.

Til §§ 4—7.

Herom henvises til Bemærkningerne i Indledningen.

Til § 8.

Bestemmelsen i Stk. 1 omfatter alle Løbesedler, uanset om de hidrører fra et Bladforetagende eller ikke, og tilsigter at beskytte Privatlivets Fred. Da Krænkelser af Privatlivets Fred maa kunne straffes uden Hensyn til Udtalelsernes Rigtighed, vil det ikke være tilstrækkeligt at indskrænke Bestemmelsen til kun at omfatte *misvisende* Udtalelser.

Med Hensyn til Straffebestemmelserne i Stk. 1 har der været fremsat den Indvending, at det synes urimeligt at lade disse Bestemmelser komme til Anvendelse,